

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਊ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਕਾਲਜ ਆਫ਼ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਲਾਗਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਿਨਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.

ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

M/s ਸਪੈਗਲਸ ਅਤੇ ਗਲੂ ਨਿਰਮਾਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, —ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 250 ਆਫ 1963

2 ਫਰਵਰੀ 1967

ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1963 ਦਾ XXXVI)- ਐੱਸ. 12—ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਵੇਲ, ਵੀ, ਅਧਿਆਇ 1-ਏ—ਨਿਯਮ 4—ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ—ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਵੇਲ. V, ਅਧਿਆਇ 5-ਬੀ— ਨਿਯਮ 11—ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸਮਾਂ—ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਨੁਮਤੀ ਨਹੀਂ—ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟ—ਅਪੀਲ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ—ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ - ਸਿੰਗਲ ਫਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ - ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਿੰਦੂ - ਕੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਖੰਡ V ਦੇ ਚੈਪਟਰ 1-ਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮ 4, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਕਾਪੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਥੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸੱਚੀ ਕਾਪੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ, ਚੈਪਟਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੇਤਰੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਾਲੀਅਮ V ਦਾ 5-ਬੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਕਤ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ

ਉਸ ਫੇਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੋਰ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਹਨਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਆਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਇਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

1961 ਦੇ F.A.O. 41 ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੀ. ਡੀ. ਸ਼ਰਮਾ ਦੇ 20 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ—ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਬਨਾਮ ਐਮ. ਸਪੈਗਲਜ਼ ਅਤੇ ਗਲੂ ਨਿਰਮਾਤਾ^ ਆਦਿ ਕੇ.ਐਲ.ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਵੀ.ਕੇ. ਸੂਰੀ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਏ.ਸੀ. ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.-ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਸੱਤ ਅਪੀਲਾਂ (ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ. 250, 251, 252, 253, 254, 255 ਅਤੇ 256 ਆਫ 1963) ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਢਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਭਾਗ V ਦੇ ਅਧਿਆਇ 1-ਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨ ਹੈ। ਉਹ ਟੂਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ "ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ" ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ (ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੀ ਕਾਪੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ) ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਨਾਲ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 20 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ, ਮਿਤੀ 23 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ, ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। 15 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਪੀਲਾਂ 14 ਜੂਨ, 1963 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਕਾਪੀਆਂ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ • ਕਾਪੀਆਂ, ਲਈ 23 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ 15 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਪੀ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 1-ਏ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ • ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਭਾਗ V ਦੇ ਅਧਿਆਇ * 5-ਬੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। . ਉਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 4 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਪੀ ਲਈ ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਅਰਥਾਤ, (f) ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਪੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੈ। ਅਗਲਾ ਨਿਯਮ 5 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਲਈ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਜ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਪੀ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਿਯਮ 6 ਕਾਪੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸਾਂ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਕਿੰਡਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਤਸਦੀਕਸ਼ੁਦਾ ਕਾਪੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਸਟੈਂਪ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ! ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ। ਦੂਜੀਆਂ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਤਸਦੀਕਸ਼ੁਦਾ ਕਾਪੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਡਿਲੀਵਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਲਗਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੀਸਰੀ ਕਿਸਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਟੈਨੋਗ੍ਰਾਫਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਦਈਆਂ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਨਿਯਮ 11 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(17) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਮੁਫਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਬਸ਼ਰਤ ਕਾਪੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਸੀ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ: -

“ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਮੁਖੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ + ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ: ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ . ■ 'ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼' ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਏਜੰਸੀ।” "" ਇਹ ਨੋਟ 30 ਮਈ, 1963 ਦੀ ਤਾਰੀਕ ਸਲਿੱਪ ਨੰਬਰ 29 ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਧਾਰ ਸਲਿੱਪ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਪੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

15 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ, ਨਵੇਂ ਨੋਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੇ ਨੋਟ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ; - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਲ. ਕਪੂਰ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਅਧਿਆਇ V-BI ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 4, 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਅੱਗੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਉਚਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫੀਸ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ 4 ਤੋਂ 6 ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਪੀਆਂ ਜੋ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਫਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਤਕ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼) 17) ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਜ਼ਾਬਤਾ; ਪੱਤਰ ਜੋ ਕਿ 23 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਆਰ ਕੇ ਲੂਥਰਾ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਐਕਟ, 1948 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(17) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਾਪੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਪੀਆਂ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੇਹਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 1-ਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਪੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਆਮ ਸਮਰਥਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮਿਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿਆਰ ਜਾਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ, ਇਕੱਲੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ- ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਨਿਯਮ 4 ਤੋਂ ਸਿਨ ਚੈਪਟਰ 5-ਬੀ ਤੱਕ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ, ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਹਨਾਂ ਸਮਰਥਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਕਾਪੀਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ 'ਮੁਹਰ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸੱਚੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਿਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। *appheatiop* ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਤਿਆਰ ਸਨ ਜਾਂ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ? ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ 14 ਮਈ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, 1963. ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਖੇਤਰੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ 23 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਮੰਗੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ 25 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 23 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 14 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਅੱਗੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਾਪੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਸਮਰਥਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਜੋ ਅਧਿਆਇ 5-ਬੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ 4, 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ 'ਤੇ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਨਕਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਵਿੱਚ "ਕਾਪੀ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਚੈਪਟਰ 1-ਏ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 4 ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਆਰਡਰ XLI, ਕੇਡ ਦਾ ਨਿਯਮ 36 ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? "ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 76 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰੇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਜਨਤਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਮੰਗ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਾਪੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਗਾਹਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੋਹਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਆਰਡਰ XLI ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਕੇਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ XLII ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ" . ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਜੋ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 76 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੋਹਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਕਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ (1) ਏ.ਜੇ.ਆਰ.1929 ਲਾਹੌਰ 771. ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 1-ਏ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਧਿਆਇ 5-ਬੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਨੇ ਕਾਪੀਆਂ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਿਯਮ 11 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੱਥ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਾਪੀਆਂ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 76 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਇ 1-ਏ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 4 ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਹਿਲੀ ਵਿੱਚ 1963 ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰਬਰ 250, 251, 252 ਅਤੇ 25S, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। 1963 ਦੇ 254, 255 ਅਤੇ 256। 1963 ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 250 ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਖੇਤਰੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ, ਨੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ

ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 75(2) ਅਧੀਨ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ। 2,046.62 nP. ਗਣੇਸ਼ਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਸਪੈਗਲਸ ਐਂਡ ਗਲੂ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਰਜ਼ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਅਤੇ ਖੁਦ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 1 ਮਈ, 1955 ਤੋਂ 30 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਚਾਰ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੋ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: "2. ਕੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਹਨ? 4. ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਕਿਸ ਮਿਆਦ ਲਈ?" ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੋਰਟ ਰੂਲਜ਼, 1949 ਦੇ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 12 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਅਵਾ ਸਮਾਂ-ਬੱਧ ਸੀ, ਨਿਗਮ ਨੇ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੇ ਜਦੋਂ 20 ਵਿਅਕਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 4 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਨਿਗਮ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਦਾਅਵਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਪੀਲਾਂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ. 251, 252 ਅਤੇ 252 ਆਫ 1963 ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਫਲਸੌ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਰੈਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਖੇਤਰੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਨਿਗਮ (2) ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਨਿਯਮ 17 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਮੰਨਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(12) ਵਿੱਚ "ਫੈਕਟਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ। ਧਾਰਾ 1(4) ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਐਕਟ ਸੀਜ਼ਨਲ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੀਆਂ ਫੈਕਟਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਮਤਲਬ "ਉਸ ਦੀ ਹਦੂਦ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਵੀ ਅਹਾਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ" ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਵਾਲ ਉੱਠਿਆ ਸੀ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਜਾਂ ਮੈਨੇਜਰ

ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੀਹ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰੋਬਾਰ "ਫੈਕਟਰੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: - "ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਵੀਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਵੀਹ ਦੇ ਅੰਕੜੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ"

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1963) 2 ਪੰ. 11. ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮ ਹਿੱਸਾ, ਇਸ ਨੂੰ ਮੈਨੇਜਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 17 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ 25 ਦਸੰਬਰ, 1958 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦਾਅਵਾ 31 ਦਸੰਬਰ, 1958 ਤੱਕ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸ ਰਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਮੈਸਰਜ਼ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਇੰਡੀਆ ਟਿੱਬਰ ਵਰਕਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਇੰਪਲਾਈ ਈ ਐਂਡ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (3) ਜੋ ਨਿਯਮ 17 ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਖੇਤਰੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਨਿਗਮ (2) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਨਿਯਮ 17 ਨੂੰ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰਕਮਾਂ ਸਹੀ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਉਣ ਜਾਂ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਸਤਿਆਧਿਆਨ ਘੋਸ਼ਲ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇਵਰਾਜਿਨ ਦੇਬੀ (4), ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ

ਕਲਕੱਤਾ ਥਿਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1949 ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੇਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਆਰਡਰ IX, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਥਿਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਜਿੰਮੀਦਾਰਾਂ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੁਨਸ਼ੀਫ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਗਰਮ ਠਿਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਰੁਖ਼ ਕੀਤਾ (3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1966)~2Punj. 291 (F.B.) = 1966 P.L.R. 566. ~" (4) A I R. 1960 S.C. 941.

ਕੇਡ. ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਲਏ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਕਲਕੱਤਾ ਥਿਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1952 ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੇਧ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਕਟ ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੂਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1(2) ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਨੇ ਮੂਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਮੁਨਸੀਫ਼ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਿਮਾਂਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਨਸੀਫ਼ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਨਸੀਫ਼ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਾ 28 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਹਾਈਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੂਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28, ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲੰਬਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਮਹਾਦੇਓਲਾਲ ਕਨੇਡੀਆ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਜਨਰਲ (5) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਭਾਵੇਂ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕੋ ਧਿਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ, ਭਾਵੇਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਮਾਮਲਾ ਫਿਰ ਉਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ। ਅੱਗੇ ਜੋ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ-

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਕ ਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਗੱਲ ਫਿਰ?"

ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਯਮ 17 ਅੰਤਰ-ਵਾਇਰਸ ਸੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960 ਐਸ.ਸੀ. 936.

704 ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਵਿ. ਮ/s ਸਪੈਗਲਸ ਅਤੇ ਗੁੰਦ . ਨਿਰਮਾਤਾ ਆਦਿ (ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.)

ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੈਂਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਲਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰੀ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (6) ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਰੋਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੱਤਿਆਧਿਆਨ ਘੋਸ਼ਲ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇਵਰਾਜਿਨ ਦੇਬੀ (4) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀਨਾਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਸੁਲਤਾਨ ਜਹਾਂ ਬੇਗਮ (7) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅੰਦੋਲਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ. ਸਿਦੀਕੀ, ਜੇ. ਨੇ ਕੇਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ: -

“ਪਰ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਧਾਰਾ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੁਕਮ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ। ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਣ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਹੈ।” ਸ਼ਿਆਮਚਰਨ ਰਘੁਬਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਸ਼ਿਓਜੀ ਭਾਈ ਜੈਰਾਮ ਛੱਤਰੀ (8) ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਅੰਤਮ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਸੁਪਰੀਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(6) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1963) 1 ਪੰ. 320=ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1963 ਪੰਜਾਬ 187

(7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1951 ਹਾਈਡ. 132 (ਐਫ.ਬੀ.) _

1 (8) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1964 ਐਮ.ਪੀ. 288.

ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ. ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ ਸੱਤਿਆਧਿਆਨ ਘੋਸ਼ਲ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਦੇਵਰਾਜਿਨ ਦੇਬੀ (4), ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਅਤੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਪਿਛੂ ਅਯੰਗਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮਾਨੁਜਾ (9) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਸਤਿਆਧਿਆਨ ਘੋਸ਼ਲ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਰਾਜਿਨ ਦੇਬੀ (4). ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਬੈਂਚ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਵਜੋਂ ਬੈਠੀ ਹੈ।

ਪਿਛਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੁੜ-ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸਦੀ ਮੁੜ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ 17 ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸੱਤਿਆਧਿਆਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੇਵਰਾਜਿਨ ਦੇਬੀ, (4) ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਅੰਦੋਲਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਜਦੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੁੜ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। . ਮੈਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਿਮਾਂਡ ਕੈਫੀਨੇਟ-ਹੋਲਡ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਅਪੀਲ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਜੇ ਵੀ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਨੁਕਤੇ ਹੀ ਬਚੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦਾ। ਸੱਤਿਆਧਿਆਨ ਘੋਸ਼ਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਸੰਗਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਸਰਸ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਇੰਡੀਆ ਟਿੱਬਰ ਵਰਕਸ ਐਰੀਡ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (3) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਪਰ ਜੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਪੀਲ ਨਿਯਮ 17 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਮੂਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਹੈ।

(9) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1940 ਮੈਡ. 901.

ਸ਼੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਲਫ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਕੇਸ਼ਵਰ ਲਾਲ ਚੌਧਰੀ (10), ਅਤੇ ਗੁਮਮਾਲਾ-ਪੁਰਾ ਤਾਗੀਨਾ ਮਤਾਦਾ ਕੇਟੂਰੂਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਸੇਤਰਾ ਵੀਰਵਾ, (11) ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਮੁੜ-ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਢਾਲਣ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। . ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਧਾਨਿਕ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੀ। ਦਿੱਤਾ. ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗੁਮਮਾਲਾਪੁਰਾ ਤਾਗੀਨਾ ਮਾਟਾਦਾ ਕੇਟੂਰੂਸਵਾਮੀ ਬਨਾਮ ਸੇਤਰਾ ਵੀਰਵਾ, (11), ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਦੀ ਇੱਕ ਪੜਚੋਲ

ਫੈਸਲੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੱਥ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਦਾ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ. *res judicata*, ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਮੂਹ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, . . .

ਫੈਸਲੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੱਥ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਦਾ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ. *res judicata*, ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਮੂਹ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, .

• ਮਿਸਟਰ ਕਪੂਰ ਹੈ, ਬਦਲ ਵਿੱਚ, ਮੰਗ ਕੀਤੀ .ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਵੀ; ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 17 ਇੰਟਰਵਾਲਿਸ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਾਅਵੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ 1908 ਦੇ ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਨ ਜੋ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਭਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਅਰਥਾਤ, ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, 1963 ਦੀ 251, ਪਰ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਾਂ (ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ. 250, 252 ਅਤੇ 253 ਆਫ਼ 1963) ਵਿੱਚ, ਉਹ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਧਾਰਾ ਯੋਖਾਯੜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਜਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਨੂੰ ਯੋਖਾਯੜੀ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਯੋਖਾਯੜੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਿਤ ਸਮਾਂ ਸੀਮਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ 1 " (10) A.I.R. 1941F.C“5. 7 '~:' (11) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1959 ਐਸ.ਸੀ. 577: -

ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਯੋਖਾਯੜੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਤੇ ਤਤਕਾਲ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਿਟਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਫੈਕਟਰੀ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਜਾਂ ਤਤਕਾਲ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 85 ਯੋਗਦਾਨ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਆਦਿ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਈ) ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਝੂਠੀ ਰਿਟਰਨ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ

ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। 500 ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ। ਇਹ ਐਕਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵੀਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 44 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਸਹੀ ਰਿਟਰਨ ਭਰਨ ਲਈ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਰਿਟਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਸਫਲਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਇਹ ਸੀਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੀ ਚੱਲੇਗੀ ਜਦੋਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਰੋਕਣ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਧੀਨ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ

ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, 1963 ਦੇ 250 ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। 25 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ■ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 75(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਗਮ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਸਪੈਗਲਜ਼ ਅਤੇ ਗਲੂ ਨਿਰਮਾਤਾ 1 ਮਈ, 1955 ਤੋਂ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗਣੇਸ਼ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਭਾਗੀਦਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (17) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੈਰਾ 5 ਜੋ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: - “5(ਏ) ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ (5(ਬੀ) ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਵੇਰਵਿਆਂ) 3 ਮਾਰਚ, 1959 ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ SC-1 ਫਾਰਮ, * ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(ਬੀ) ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1, - ਮਿਤੀ 22 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਕਵਰੇਜ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ।

(ii) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ, ਮਿਤੀ 7 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਕਵਰੇਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਆਪਣੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ।

(iii) ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, 1 ਜਨਵਰੀ, 1955 ਤੋਂ SC-1 ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸਥਿਤੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਈ।

(iv) ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਕਵਰੇਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਕੋਡ ਨੰਬਰ 12-2567 ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ 20 ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਯੋਗਦਾਨ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(v) ਇਹ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਤੇ ਰੀਮਾਈਂਡਰਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਬਕਾਇਆ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਤੋਂ ਬਚ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਰਹੇ ਹਨ।

(g) ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਵਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 20 ਜਾਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ 1 ਮਈ, 1955 ਤੋਂ ਮੈਨੇਜਰ ਸਮੇਤ 20 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ 22 ਜਨਵਰੀ, 1959 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਕਵਰੇਜ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਢਿੱਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਥ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਥਿਤੀ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 18 ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੈਰਾ 5 ਜਾਂ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਪਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਰਡਰ VI, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦਾ ਨਿਯਮ 4 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀ ' ਦਲੀਲਬਾਜ਼ੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਬਿਆਨੀ, ਧੋਖਾਧੜੀ, ਆਦਿ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਜਾਣਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵੇਰਵੇ ਸਾਰੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ 3 ਮਾਰਚ, 1959 ਨੂੰ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ ਮੰਗੀ ਗਈ ਵਿਸਤਾਰ ਸਿਰਫ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਗੈਰ-ਵਿਵਾਦ ਰਹਿਤ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਰਹਿਤ ਰਹੇ। ਆਰਡਰ VII, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦਾ ਨਿਯਮ 6 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਉਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਵੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੀ ਛੇਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਥ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ। • ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਗਣੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਸਾਦਿਕ, (12) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਇੰਪਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਚਲਾਓ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਮਾਊਂਟ ਖਾਦਿਮ ਬੀਬੀ ਬਨਾਮ ਬੁਰੇ ਖਾਨ, (13) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੁਹੰਮਦ ਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਤਲਾਕ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਘੱਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਦਰਜ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਚੱਲੇਗਾ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਵੇ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤੱਥ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ (12) "ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1937 ਲਾਹੌਰ" (13) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1943 ਲਾਹੌਰ 215 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਯੋਗਦਾਨ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਰੋਕਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਮੈਸਰਜ਼ ਸਪੈਗਲਜ਼ ਐਂਡ ਗਲੂ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਨੇਜਰ ਸਮੇਤ 20 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ 1 ਮਈ, 1955 ਤੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ 3 ਮਾਰਚ, 1959 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗਾ, ਧਾਰਾ 18 ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ 3 ਮਾਰਚ, 1959 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਗਮ ਨੇ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਸਰਜ਼ ਸਪੈਗਲਜ਼ ਅਤੇ ਗਲੂ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ। 1963 ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 252 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 17 ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਗਮ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਵਧੇ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਤਿ-ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੋਰਟ ਨੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 253 ਆਫ 1963 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 17 ਅੰਤਰ-ਵਾਇਰਸ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਆਧਾਰ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ। ਉਸਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਉਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੇ ਹੁਣ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਜਾਂ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਜਾਂ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਰ ਵਿਖੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਦੋ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 18 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ, ਤੱਥਾਂ (ਏ) ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਖੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 72 (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ (ਬੀ) ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਇਕ ਹੋਰ ਸਹਾਇਕ ਪਰ ਭੌਤਿਕ ਸਵਾਲ ਜੇ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਮਾਲਕ

ਜਾਂ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਵੀਹ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦਾ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਚੰਗਾ ਅਸਰ ਪਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਇਕੋ-ਇਕ ਢੁਕਵੀਂ ਅਦਾਲਤ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਤ ਸਵਾਲ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ 250, 252 ਅਤੇ 253 ਆਫ 1963 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੀ ਰੇਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਗੇ। ਪਾਰਟੀਆਂ, 6 ਮਾਰਚ, 1967 ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਗੀਆਂ। 1963 ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ 251 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ, ਅਰਥਾਤ, ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ 254, 255 ਅਤੇ 256 ਆਫ 1963, ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਸਰਸ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਇੰਡੀਆ ਟਿੱਬਰ ਵਰਕਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟੇ ਹੋਏ ਹਨ। (3)। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਖੇਤਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (2) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਢਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਤ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

Translator Sawan Khosla

(ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇ ਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪਰਮਾਣਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।)